

Дочки Целофхада

В давні часи на Близькому Сході жінки не мали права на власність. Якщо батько помирив, не залишивши синів, то дочки не могли успадкувати його майно.

Першими жінками, які заявили про своє право на спадщину, були п'ять дочок Целофхада: Махла, Ноа, Хогла, Мілка і Тірца. Целофхад, син Хедерів, помер у пустелі, і його дочки сказали, що *„... він не був серед громади змовників на Господа в Кореевій громаді”* (Числ. 27:3). Оскільки їх батько помер, не залишивши інших нащадків, вони заявили про своє право на володіння батьковим майном.

Це відбулося в переломний для ізраїльського народу період – проходив новий перепис („другий перепис Ізраїлю”) перед тим, як вступити в Землю Обітованну. Розподіл нових земель повинен був проводитися згідно з цим переписом.

Дочки Целофхада знали, що за існуючими звичаями вони не отримають права на власність ні тепер, ні на Новій Землі. Їх батько, очевидно, займав в суспільстві скромне становище. Що ж вони зробили?

Дівчата стали *„перед Мойсеєм і перед священиком Елеазаром та перед начальниками, і всією громадою при вході скинії заповіту, говорячи: „... Чому ймення нашого батька буде відняте з-посеред його роду, що немає в нього сина? Дай же нам володіння серед братів нашого батька!”* (Числ. 27:2,4). Щоб справедливо розглянути справу Целофхадових дочок, Мойсей звернувся за порадою до Господа – Бога істини і справедливості. *„І сказав Господь до Мойсея говорячи: „Целофхадові дочки слушно говорять. Конче даси їм володіння спадкове серед братів їхнього батька, і зробиш, щоб перейшла їм спадщина їхнього батька”* (Числ. 27:6, 7).

Тоді Мойсей написав новий закон: *„Коли хто помре, а сина в нього нема, то зробіть, щоб спадок його перейшов дочці його”*

(Числ. 27:8). Дія цього рішення поширювалась на всі подібні випадки, коли в сім'ї не залишилось спадкоємців чоловічої статі.

Хотілося б звернути увагу і прийняти як зразок для наслідування ту віру, яка була в цих п'яти молодих жінок стосовно обіцяної спадщини. Потрібно пам'ятати, що ізраїльський народ все ще перебував у пустелі. Вони ще не бачили землі Обітованої, але Бог заключив з ними Заповіт про те, що вони її побачать. Господь пообіцяв, що приведе їх в землю, де тече молоко і мед, і що ця земля буде належати їм і їхнім нащадкам навіки. Отож, доньки Целофхада вірили в цю спадщину. Вони не були подібні на Ісава, який так низько цінував спадщину, тобто своє первородство, що продав його своєму братові Якову за сочевичне вариво. Ці жінки насправді цінували свою спадщину і, ще не бачивши її, ставились до неї як до чогось дуже важливого. Сестри переживали, щоб їх, що не мали братів, не забули під час розподілу землі і не обділили, тим самим обмеживши їхні права.

Вони турбувалися про спадщину, якої не бачили, і в цьому ми повинні брати з них приклад. Є спадщина, що набагато краща і цінніша за Ханаанську землю. О, якби ми всі так вірили і прагнули її! Це та спадщина, яку не бачило смертне око і звуків якої не чуло смертне вухо. Це місто з золотими вулицями, по яких ніхто з смертних не ходив. Ця обіцяна земля чекає на тих, хто вірить в її існування. І для кожного з нас першочерговим має бути питання віри.

Духовне треба розуміти духовно. Справжня віра сягає за межі того, що можна побачити і до чого можна доторкнутись. *„Вірю, тому що це неможливо”, – говорили мудреці. Ісус сказав апостолові Хомі: „Тому ввірував ти, що побачив Мене? Блаженні, що не бачили й увірували!” (Івана 20:29).*

Саме таку віру мали ці п'ять сестер: вони розуміли, що цю землю можна отримати, пройшовши великі випробування.

Розвідники, що повернулись з обіцяного краю, сказали, що там бачили там велетнів: *„Були ми в своїх очах немов та сарана, і такими були ми і в їхніх очах”*. Без сумніву, в таборі ізраїльтян знайшлося немало людей, які сказали: *„Що ж, я готовий недорого продати свою частку, адже хоч земля й близько, ми ніколи не зможемо її завоювати. Міста цих велетнів оточені стінами до неба. Ми ніколи не зможемо завоювати цю землю”*.

Сьогодні кожен з нас повинен замислитись: *„А яка моя віра? Чи живу я вірою?”*

„Уже тут, на землі, віруючі можуть мати радість спілкування з Христом. Вони мають змогу насолоджуватись світлом Його любові, відчувати Його постійну присутність. Кожний крок у нашому житті може ще тісніше з'єднати нас з Ісусом, допоможе глибше осягнути Його любов і наблизити нас до блаженних осель миру”¹.

Приймаючи Христа вірою, вірячи в те, що Він помер за нас, ми можемо досягти примирення з Богом. Якщо ми живемо вірою, то будемо духовно зростати, досягаючи повної досконалості у Христі. Високого духовного рівня, про який говорить Біблія, стану непорочності, перемоги над гріховними звичками (Кол. 1:22) – можна досягти лише покладаючись на силу, даровану Богом, яка є *„Христос у вас, надія (уповання) слави”* (Кол. 1:27).

Ці п'ять жінок мали таку сильну віру, що відчували непереборне бажання отримати свою частку. Вони знали, були впевнені, що прийде час, коли народ ізраїльський перейде Йордан і ступить на обіцяну Богом землю, і прагнули отримати свою частку. Віра і діла цих жінок йшли поруч, як сонячне світло й тінь. Не може бути одного без другого! Те саме з вірою і ділами: якщо віра щира, справжня, і її джерело – Христос, то неминучим її результатом будуть діла.

Якось один вчений прибув до Парижа, замовив в готелі кімнату і

дав завдаток. Власник готелю запитав гостя, чи потрібна йому розписка. Гість відповів: „Ні, Бог знає про це!” „Ви вірите в Бога?” – здивувався господар. „Звичайно, а ви хіба ні?”. „Ні, я невіруючий”, – почув у відповідь учений. „О, якщо так, тоді прошу дати розписку”.

Учений міг повірити або не повірити господарю, але Богові потрібно довіряти цілком.

І дочки Целофхада повірили. Ми не бачимо, щоб вони ходили від намету до намету, жаліючись і розповідаючи про свій страх не отримати землю. Так робить багато хто з тих, хто сумнівається, і вони зупиняються, не змігши перебороти свої сумніви і страх. Але п'ятеро сестер звертаються до самого Мойсея. Саме його вони обрали своїм посередником. І *„приніс Мойсей їхню справу перед Господнє лице”*.

Так само і в наш час кожний грішник може звернутися просто до Ісуса. Лише таким чином можна благополучно вирішити справу спасіння. Передайте її з своїх рук в руки Спасителя, і ви обов'язково виграєте.

Ця тема має ще одну сторону. В ній є звернення до дітей благочестивих батьків. Хіба вам не подобається, як ці молоді жінки сказали, що їх батько не помер разом з Кореєм, але помер звичайною смертю в пустелі, як і всі інші за свої гріхи, а також те, що вони наполягали: *„Чому ймення нашого батька буде відтяти з-посеред його роду, що немає в нього сина?”* Як приємно бачити таку повагу до батьків і таке бажання відстояти їхню честь.

Священик Р. А. Кияк описує, що в 1787 році цісар Йосиф II звелів використати арештантів на громадських роботах. Арештанти чистили вулиці і рови міста. Якось один державний радник і довірений цісаря Австрії споглядав зі свого вікна за їхньою працею. Раптом він зауважив, як акуратно одягнений студент підійшов до одного арештанта і поцілував його в руку. Державний радник наказав привести студента до себе і зробив

Йому зауваження, що він негідно повівся, цілуючи арештанта. Студент зі слізьми на очах відповів: „Пане, але ж це мій батько”. Такий доказ синівської любові справив на радника сильне враження і він розповів про нього цісареві Йосифові II. Вражений благородством студента, цісар наказав звільнити з в'язниці його батька і при цьому сказав: „Батько, який виховав такого гідного сина і таку любов до себе, не може бути злочинцем”. Йосиф II також наказав виділити студентові стипендію аж до закінчення його навчання. Подія відбулась у Відні біля катедри святого Стефана, державного радника звали Крессель².

Цей приклад ілюструє дію в житті людини п'ятої Божої заповіді, яка є єдиною заповіддю з обітницею: *„Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі!”* (Вих. 20:12).

Випадок з Целофхадовими дочками – одна з найвідоміших судових справ. Юристи вважають цей випадок найдавнішим з виграних процесів, „на який до цього часу зсилаються, як на авторитет”. В журналі Американської Спілки Адвокатів за лютий 1928 року було надруковано статтю Генрі К. Кларка, в якій автор зсилається на процес Целофхадових дочок, називаючи його „раннім декларативним процесом, в якому чітко закріплено права на майно жінок, які виходять заміж”.

Подібне рішення, винесене в часи Мойсея, було великою перемогою для п'ятох сестер, які не побоялися відстояти свої права перед представниками влади. Нарешті жінка офіційно отримала права на майно і стала нарівні з чоловіком. Рішення, прийняте під час розгляду справи Целофхадових дочок, стало законом для дванадцяти колін ізраїлевих.

Однак пізніше виникли інші труднощі. Старійшини Ізраїлю дивились в майбутнє: що буде, якщо дочки вийдуть заміж за чоловіків з інших племен? Адже під загрозу може потрапити вся землевласницька система Ізраїлю: землі будуть переходити до дітей, які по батьківській лінії належатимуть до іншого

племені; сім'ї змішуватимуться, а майнові інтереси будуть сильно ускладнюватись. Голови ізраїльських сімей вимагали перегляду рішення, чітко висловивши свою точку зору (Числ. 36:3). Справу було переглянута. Винесене рішення описане в Четвертій книзі Мойсея (Числ. 36:5-9). Суть його в тому, що дочки „... за жінок тим, хто їм подобається, тільки родові племена їхнього батька” (Числ. 36:6). Ця умова, звичайно, поставала тільки перед дочками-спадкоємницями. Був прийнятий новий розширений і більш справедливий закон, який сприяв підтриманню майнової рівноваги між племенами Ізраїлю.

П'ять дочок Целофхада – Махла, Ноа, Хогла, Мілка і Тірца – заявили про свої права і виграли судову справу. Кажуть, що рішення, винесене за цією справою, офіційні суди на сході до цього часу приймають як закон.

Андрій БІЛИК

Джерело – sda.if.ua

(Біблійні жінки. Пятикнижжя Мойсея. Тернопіль. Навчальна книга – Богдан. 2011)

¹ Уайт. Е. Дорога до Христа – С.125.

² о. Кияк Р. А. Перлини християнської мудрості. – С. 245.